

БРЪШЛЯНЪ И РОЗА.

Китайска басня.

Бъ провинцията Санъ-Виу, въ градината на единъ богатъ търговецъ растѣли Лонъ-да-Тангъ (бръшлянъ) и Нуи-Кви (роза).

Веднажъ розата заговорила на бръшляна:

— Лонъ-да-Тангъ, кажи ми какъ растешъ тъй бързо? Кое ти дава сила да растешъ на кждѣто искашъ? Ти прѣдъ нищо се не спиращъ: ни каменитѣ огради, ни покривитѣ могатъ спрѣ твоя растежъ. Ти не знаешъ страхъ и опасности за тебе нѣма. Лѣтната горещина, когато слънцето тъй силно пече, тебе не тревожи. Дъждъ като изъ ржавъ се излива върху тебе и ти спокойно си стоишъ. Бури и вѣтрове навеждатъ главитѣ ни до земята, а ти, сѣкашъ, не забѣлѣзвашъ нищо.

Гордиятъ и щастливъ Лонъ-да-Тангъ отговорилъ:

— Нуи-Кви-Си,*) ти би трѣбвало да се махнешъ отъ градината. Да бѣхъ стопанинъ на тая градина, не бихъ позволилъ да растешъ и се перчишъ тукъ. Отъ петгодишна те познавамъ. Стопанинътъ те посади и колко грижи положи за твоето отрастване. Всѣка сутринъ те полива, а зимѣ те обвива съ слама. На пролѣтъ подрѣзва клончетата ти и грижливо те наглежда всѣки день. А ти си все такава — не пораствашъ. Стана деветгодишна, а не си по-висока отъ метъръ. Моитѣ клоне сж по нѣколко метра дълги. Нѣколко цвѣтове прѣзъ лѣтото и нищо повече ти не давашъ. Никакви плодове, а и много малко листа. Наистина, срамъ ме е да гледамъ като се перчишъ и надувашъ срѣдъ господарската градина!

Погледни моитѣ клоне. Само четири години какъ ме посадиха на това мѣсто, а азъ прѣхвърлихъ оградата и сега лазя по кжщата. Идущата година ще обвия цѣлата кжща. Господарьтъ ме обича, защото лѣтъ пазя покрива на кжщата отъ палящето слънце и му държа хладно. И дѣцата ме оби-

*) Госпожо Розо.